

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Αθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr,
vaptistisperiodiko@gmail.com

● ΕΤΟΣ 68ο - ΤΕΥΧΟΣ 736 ●
● ΙΟΥΛΙΟΣ 2026 ●

● «Ίδε ό άμνός τοῦ Θεοῦ ό αἶρων τήν άμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

Τί ζητᾶμε;

Ζί ζητᾶμε; Τί πρέπει νά ζητᾶμε; Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, τῆς ὕλης, τί ζητᾶνε; Τρία κυρίως ζητᾶνε: Τί θά *φᾶμε*, τί θά *πιοῦμε*, τί *ροῦχα* θά φορέσουμε! Τά φαγάδικα, τά οὔζερι, τά μαγαζιά τῆς μόδας, αὐτά κυρίως κάνουν χρυσές δουλειές. Καί ἕνα τέταρτο εἶναι πού ζητᾶμε: Ζητᾶμε τό τί θά *δοῦμε*; «Ἄρτον καί θεάματα». Αὐτά πάντοτε ἐπιζητοῦν οἱ κοσμικοὶ ἄνθρωποι.

● Μιλᾷ οἱ Χριστός καί γιά τά τέσσερα στήν εὐαγγελική περικοπή. Ἄλλωστε Ἐκεῖνος μᾶς ἔδωσε τά *μάτια*, γιά νά βλέπουμε. Ἐκεῖνος ἔβαλε καί στό σῶμα τήν *πεῖνα* γιά φαγητό, γιά τό τί θά *φᾶμε*. Ἐκεῖνος ἔβαλε καί τό αἶσθημα τῆς *δίψας*, γι' αὐτό ποθοῦμε τό γάργαρα νερό. Ἐκεῖνος ὅμως ἔβαλε καί τή *ντροπή*, νά ντυνώμαστε σεμνά, νά μήν ἐκθέτουμε τή *γύμνια* μας καί νά μή προκαλοῦμε τά *μάτια* τῶν ἄλλων.

● Ἐκεῖνος κυρίως ἔβαλε τά *μάτια*. Καί γιά τά τέσσερα ἔβαλε ἕνα *μή* οἱ Χριστός. Τά *Μή* τοῦ Χριστοῦ εἶναι τά *Ναί* τοῦ οὐρανοῦ.

● *Πρῶτο μή!* Παιδί μου, λείει οἱ Χριστός, ὄχι *πονηρία* στά *μάτια*. Ἄν ὁ ὀφθαλμός σου εἶναι *πονηρός*, ὅλο τό σῶμα σου θά εἶναι *πονηρό*. Ἀπό τό *μάτι* ξεκινοῦν ὅλα τά κακά. «Ἐκ τοῦ ὁρᾶν *τίκτεται* τό *ἐρᾶν*» (Ἰωάννης «Κλίμακος»). Τά *μάτια* δέν μᾶς τά ἔδωσε ὁ Θεός γιά νά βλέπουμε *αἰσχροῦ θεάματα*. Μᾶς τά ἔδωσε γιά νά βλέπουμε τά ὠραία τῆς φύσεως, ν' ἀπενίζουμε τόν οὐρανό μέ τ' ἄστρα, τά πουλιά καί τά λουλούδια, τούς ἀδελφούς μας μέ ἀγάπη, τά παιδιά καί τούς νέους μέ ἀγνότητα. Νά βλέπουμε τίς εἰκόνες καί τούς ἀγίους.

● *Προσοχή* στά *μάτια*! Εἰδικά σήμερα. Γιατί γίνονται ἀδηφάγα. Ἀχόρταγα. Δέν τρῶμε μέ τό στόμα μόνο. Κυρίως τρῶμε μέ τά *μάτια*. Τρῶμε ὅ,τι μᾶς

σερβίρουν στην τηλεόρασι, στόν υπολογιστή, στό κινητό, στό διαδίκτυο γενικῶς. Προσοχή στά μάτια, τονίζει ὁ Χριστός. Ἀπό τά μάτια γεννιῶνται οἱ κακές ἐπιθυμίες. Ἀπό τά μάτια γεννιῶνται οἱ αἰσχροτήτες καί οἱ συζυγικές ἀπιστίες.

● *Προσοχή* καί σ' αὐτούς πού προκαλοῦν τά μάτια μας νά ἀμαρτάνουν. Τονίζει ὁ Κύριος: Καί ἓνα βλέμμα πονηρό νά ρίξης πάνω σέ μία γυναῖκα, ἤδη εἶναι σάν νά μοίχευσε! Ἀλλά καί ἡ γυναῖκα, πού μέ τήν ἀσεμνη ἐμφάνισί της καί τήν προκλητικότητα της, τράβηξε τό πονηρό βλέμμα τῶν ἀντρῶν, ἤδη καί αὐτή διέπραξε μοιχεία (Ματθ. ε' 23).

* * *

Θά πῇ κανεῖς:

— Καλά, καταλαβαίνουμε, ὅτι τό μάτι ἀμαρτάνει. Ἀλλά τά ἄλλα; Ἀμαρτάνουμε ὅταν τρῶμε, ἀμαρτάνουμε ὅταν πίνουμε κάτι ἢ ἀμαρτάνουμε ὅταν ἐνδιαφερόμεθα γιά τά πολυποῖκιλα ροῦχα;

Δέν λέει ὁ Χριστός νά μὴν τρῶμε, νά μὴν πίνουμε, νά μὴ ντυνώμαστε. Δέν προσέξατε. Ἄλλο λέει: «*Μή μεριμνᾶτε...*». Δηλαδή, νά μὴν ἔχουμε ἄγχος καί ἀγωνία.

● Πῶς νά μὴν ἔχουμε ἄγχος καί ἀγωνία; Πῶς; Ἀς διδαχθοῦμε ἀπό τούς δύο διδασκάλους.

● Ὁ ἓνας δάσκαλός μας εἶναι τό σπουργίτι. Λέει ὁ Χριστός: Γιά δέστε τά πουλιά. Μήτε σπέρνουν, μήτε θερίζουν. Ποιός λοιπόν τά τρέφει; Ὁ Κύριος. Περισσότερο δικός μας Κύριος εἶναι. Ἀς ἀφήσουμε λοιπόν τή μέριμνά μας στόν Κύριο... Ἀξίζουμε ἀπείρως περισσότερο ἀπό τό σπουργιτάκι (Ματθ. στ' 32).

● Ὁ ἄλλος δάσκαλός μας εἶναι τό

λουλούδι. Πῶς ντύνεται τόσο ὁμορφα; Ποιός τό στολίζει τόσο καταπληκτικά; Φυσικά ὁ Κύριός του. Καί βεβαίως αὐτός ὁ Κύριος εἶναι περισσότερο δικός μας (Ματθ. στ' 28-29).

* * *

Δέν ἔχουμε ἀκόμη μάθει τέσσερις λέξεις: Ἡ μία: *Μέριμνα Θεοῦ*. Ἡ ἄλλη: - *Πρόνοια Θεοῦ*.

● Τά τέσσερα εἶπε ὁ Χριστός: Τί θά φᾶμε, τί θά πιοῦμε, τί ροῦχα θά φορέσουμε! Τί θά δοῦμε. Μία λέξις εἶναι ἡ λύσις καί ἡ προσοχή. Ἡ λέξις *Προτεραιότητα*. «*Ζητεῖτε πρῶτον τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί τήν δικαιοσύνην αὐτοῦ καί ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν*» (Ματθ. στ' 33). Καί τά μάτια τά θέλουμε γιά νά δοῦμε τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Καί τά ὑλικά μας τά οἰκονομεῖ Ἐκεῖνος: Ἄν τά βάλουμε δεύτερα!

— *Πρῶτα* ἡ τροφή τοῦ Θεοῦ, ὁ θεϊκός λόγος, καί μετὰ τό ὑλικό ψωμί.

— *Πρῶτα* ἡ θεία *Κοινωνία*, τό ποτήριο τοῦ Θεοῦ, καί μετὰ ἡ δροσιά τοῦ κόσμου.

— *Πρῶτα* τό ροῦχο τῆς *ψυχῆς* καί μετὰ τό σεμνό καί ἀπλό ροῦχο τοῦ σώματος.

● Σοῦ λέει ὁ Χριστός: Γιατί τά χάνεις; *Ἐδῶ εἶμαι Ἐγώ!* Ἀφῆσε τίς ἀνάγκες σου στήν πρόνοια τῆ δικῆ μου.

Δ.Γ.Α.

Ὁ μέγας Καλλίνικος

Ηταν μέγας ὁ ἅγιος Καλλίνικος, ὁ ἐπίσκοπος Ἑδέσσης. Γεννήθηκε στό δωριό Σιπαράλωνα τῆς Αἰτωλίας 30 1919. Χειροτονήθηκε πρεσβύτερος τό 1957. στίς 24 Ἰουνίου τοῦ 1967 ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τόν ἐξέλεξε Μητροπολίτη τῆς ἀκριτικῆς Μητροπόλεως Ἑδέσσης καί Πέλλης. Τό μεγαλεῖο του ἀπό τόν Θεό ἐπισφραγισμένο καί ἀπό τόν πιστό λαό ἐπιβεβαιωμένο. Καί ἀπό τούς ὁμοίους του μεγάλους κατά Θεόν ἀνθρώπους μαρτυρημένο.

● Στὴν ἰδέα γιά τόν ἑαυτό του ἔπαιρνε μὴδέν.

● Ἡ στὴν ἔπαρσι λόγῳ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας, μὴδέν.

● Σέ σωματικά πάθη, μέ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ, μὴδέν.

● Στό μῖσος γιά τούς συκοφάντες του, ἀληθινά μὴδέν.

● Στὴν μνησικακία γιά τό ἔγκλημα κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, Μητροπολίτου Διδυμοτείχου Κωνσταντίνου καί ἄλλων πεφληνένων συεπισκόπων του, ἐπίσης μὴδέν.

● Στὴν ὀργή, μὴδέν στό τετράγωνο.

● Σέ περιουσιακά στοιχεῖα καί καταθέσεις,... ἐδῶ γελᾶνε. Καί κλίνουν τό ὄνομα: Ὁ ἐλεήμων, τοῦ ἐλεήμονος,... ὦ Καλλίνικε!

Δουλεῦει τό μυαλό τοῦ ἐλεήμονος. Γεννᾷ συνεχῶς τρόπους εὐεργεσίας. Ὁ Γέροντας Ἐπιφάνιος (Θεοδωρόπουλος) συνέγραψε βιβλία, κατὰ τό χάρισμα τό δοθέν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ἀπό δεκάδες, καμμιά φορά καί ἑκατοντάδες, ἀντίτυπα, ἀποτελοῦνταν οἱ παραγγελίες τοῦ Καλλινίκου. Καί στὴν τιμὴ λιανικῆς! Βρῆκε τρό-

πο νά βοηθᾷ τὸν ἰσάδελφό του καί συναγωνιστὴ του στὴν ἐκκλησιαστικὴ κτημοσύνη καί στὴν ἁγία ἐλεημοσύνη.

● Ὁ πνευματικὸς ἐν Χριστῷ σύνδεσμος εἶναι τόσο ἰσχυρὸς πού δέν λέγεται. Ὅταν ὁ Καλλίνικος κατέβαινε στὴν Ἀθήνα γιά τὴν Ἱερά Σύνοδο ἢ ἄλλη ἀπαραίτητη ἐργασία, πάντοτε καί ἀπαρεγκλίτως πῆγαινε πρῶτα στό “Φρουραρχεῖο” νά θεωρήσῃ τὰ χαρτιά του, καί ἔτσι νά πάν μετὰ ὅπου ἄλλοῦ ἠθελε. Τό “Φρουραρχεῖο” δέν ἦταν ἄλλο ἀπὸ υἱὸ σπίτι τοῦ Γέροντο Ἐπιφανίου, στὴν ὁδὸ Μακεδονίας 24. Καί δέν πῆγαινε μέ ἄδεια χέρια. Ἀφθονα ροδάκινα, φράουλες, κρασιά, εὐλογημένα προϊόντα τῆς ἐδεσαϊκῆς γῆς, γέμιζαν τό ταπεινὸ διαμέρισμα τῆς Μακεδονίας 24. Ὁ Γέροντας ἀπίστευτα συνεκινεῖτο, ὅχι τόσο διότι θά ἔτρωγε ἐκλεκτὰ φρούτα αὐτός καί τὰ πνευματικά του παιδιὰ, ὅσο διότι μέσα σέ ὅλα ὁ Καλλίνικος τὸν σκέφτηκε...

● Δέν ἤρκετο στίς αὐτοπρόσωπες συναντήσεις ἢ ἐν Χριστῷ ἀγάπη καί φιλία. Τό πλέφωνο δούλευε ἀκατάπαυστα, τό πρωῒ, τό βράδυ, ἐνίοτε καί τρίτη φορά. Ὁ ἄμειπτος Καλλίνικος ρωτοῦσε τὸν σοφὸ Ἐπιφάνιο γιά θέματα ἐκκλησιαστικά, καί μάλιστα κανονικά. Τὴν ὑπερασπιστικὴ

κλῆσι τὴν πλήρῳνε πάντα ὁ γενναιόδωρος Καλίνικος. «Κλεῖσε νά σέ πάρω», ἔλεγε ὅταν τὸν καλοῦσε πρῶτος ὁ Γέροντας. Ὅχι μόνο μέ ἐκκλησιαστικά, ἀλλὰ καί μέ καθαρῶς πνευματικά θέματα ἡσυχολοῦντο στίς συνδιαλέξεις τους οἱ δύο κατὰ Θεόν μεγάλοι, καί ὁ ἕνας θαύμαζε τοῦ ἄλλου τὴν ἀγάπη καί τὴν ταπείνωση.

- Ὁ Ἅγιος Καλίνικος Ἐδέσσης! Ποιμένας ἀληθινός. Φίλος τῆς ἀληθείας παντοπινός. Ἀνεξίκακος στό επακρο. Της ἐλεημοσύνης συνώνυμος. Στὴν δοιμασία τῆς ἀσθενείας, μέχρι τέλους ὑπομνητικός.

- Εὗγε, Καλίνικε. Τὸν ἐχθρό καλῶς ἐνίκησες, στὸν Χριστό πού ποθοῦσες ἔφθασες. Ἀξίωσέ μας νά σέ μιμηθοῦμε.

(Ἱερό Ἦσυχαστήριο Κεχαριστωμένης
Θεοτόκου Τροισίνας)

εἶχαν, οὔτε ὑποδήματα. Στὴν εὐγενῆ **καταγωγή** τους; Μά ἦσαν ἄσημοι, καταγόμενοι ἀπὸ ἀσήμους. Στὴ μεγάλη τους **πατρίδα**; Μά κατάγονταν ἀπὸ ἄσημα χωριά. Στό **μεγάλο ἀριθμό** τους; Μά πάνω ἀπὸ ἔντεκα δέν ἦσαν, καί αὐτοὶ μάλιστα διεσπαρμένοι (Ε.Π.Ε. 12,370).

* * *

«**Γλῶσσαί** ἐκάθισαν ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν» (Πράξ. β' 3). Τό «ἐκάθισεν» ἐπεξηγεῖται μέ τὴ χαρακτηριστικὴ φράσι «**Καί ἐπλήσθησαν** πάντες Πνεύματος Ἁγίου» (Πράξ. β' 4). Τό «πληροῦν» δηλώνει τὸ **πλήρωμα**, καί ὅχι ἐπὶ μέρους δωρεές τοῦ Πνεύματος. Τό Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἶναι **δωρεά**, πού συνεχῶς ἀνανεώνεται καί ἀνακαινίζει.

- 1. Ὁ Ἅς ὑποθέσουμε, ὅτι ἐρχόταν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἀλλὰ διαφορετικά, μέ ἄλλο ἐνεργειακό συμβολισμό. Ὅχι «ἐν εἵδει πυρίνων γλωσσῶν», ἀλλ' ἐρχόταν ἢ ὡς **ξίφος** ἢ ὡς **γροθιά** ἢ ὡς **νεκρικὴ σιγή**. Τό πρῶτο θά ἔδειχνε τὸ **δυναμισμό** Του. Τό ἄλλο θά ἔδειχνε τὸ **μυστικισμό** Του.

Ἄν ἐρχόταν ὡς ξίφος, θά ἦταν **ἐπιβολή**. Ἀλλὰ δέν εἶναι ἀνατροπὴ τῆς ἐλευθερίας τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο. Σέβεται τὴν ἐλευθερία. Οὔτε ὅμως ὡς σιγὴ καί **κοιμισμένη κατάστασις**.

- Ἦρθε ὡς **λόγος**. Συνέχεια τοῦ Λόγου. Ὁ **Λόγος** ἐκεῖ ἔγινε σάρκα. Ὁ λόγος ἐδῶ ἔρχεται πύρινος. «Πῦρ ἦλθον βαλεῖν ἐπὶ τὴν γῆν», εἶχε πεῖ ὁ Χριστός (Λουκ. 1β' 49). Ἦρθε καί ὡς **βιαία πνοή**. Πνοή ὅμως βιαία, ὅχι ἐξουσία βιαία. Ὁ βιαίος ἄνεμος **καθαρίζει** τὴν ἀτμόσφαιρα ἀπὸ τοὺς ρύπους. Πότε; Ὅταν εἶναι

καθαρός. Καί τό Πνεῦμα εἶναι καθαρόν καί καθαρίζον.

● 2. Ὡς ὑποθέσουμε, ὅτι ἐρχόταν τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ὅχι ὡς γλῶσσες, ἀλλά ὡς **γλῶσσα**. Κάτι τέτοιο θά σήμαινε **ρα-τισισμός**. «*Ἦρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις, καθὼς τό Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι*» (Πράξ. β' 4).

● Δέν ὑπάρχει γιά τόν Θεό μία γλῶσσα. Δέν ὑπάρχει **ἱερή γλῶσσα**. Ποτέ τό ἐργαλεῖο πού χτίζει ἓνα Ναό δέν εἶναι ἱερό. Ὁ Ναός εἶναι ἱερός. Ἡ γλῶσσα εἶναι **ἐργαλεῖο**. Ὡς ὑποθέσουμε ὅτι τό Πνεῦμα τό Ἅγιον φώτιζε τούς ἀγραμμάτους, ὅτι γίνονταν πολύγλωσσοι, ὅπως καί ἔγιναν! Ἄν ὅμως δέν ὑπῆρχαν **αὐτιά** νά τούς ἀκούσουν; Ἡ, ἂν ὑπῆρχαν αὐτιά, ἀλλά δέν **καταλάβαιναν** τίποτε; Ἄντί γιά Πνεῦμα ἐλευθερίας, θά εἶχαμε **μαγική περιέργεια**.

Ἐδῶ ἀκριβῶς φαίνεται καί ἡ διαφορά ἀνάμεσα στήν **πολυγλωσσία**, πού ἀξιό-θηκαν οἱ μαθητές νά μιλήσουν κατά τήν Πεντηκοστή καί στή **γλωσσολαλία** τῆς Βαβέλ ἢ τῆ γλωσσολαλία, πού ὡς χάρισμα βλέπουμε στό ιβ' κεφάλαιο τῆς Α' Κορινθίους. Τό χάρισμα τῆς Πεντηκοστῆς ἀναφερόταν σέ **ὑπαρκτές** γλῶσσες. Ἄκουγαν καθένας τή δική του γλῶσσα. Δηλαδή, οἱ ἀπόστολοι δέν ἦσαν **γλωσσοπλάστες**. Ἐνῶ στή Βαβέλ καί στή γλωσσολαλία τῆς Α' Κορινθίους, πού γιά λίγο λειτούργησε, ἀκούγονταν **ἀνύπαρκτες** καί **ἀκαταλαβίστικες** γλῶσσες.

α) Στήν περίπτωση τῆς Πεντηκοστῆς ἔχουμε γλωσσολαλία **ἱεραποστολῆς**.

β) Στή γλωσσολαλία τῆς Βαβέλ εἶχαμε πολυγλωσσία **σατανικῆς συγχύσεως**.

γ) Στή γλωσσολαλία τῆς Α' Κορινθίους εἶχαμε χάρισμα ἐπιδεικτικό. Ὁ Παῦλος τό ἀκύρωσε.

● Μέ τόν ὄρο «**φωνή**» ἐπεξηγεῖ τόν ὁρατό τρόπο τῆς παρουσίας καί δράσεως τοῦ Πνεύματος. Εἶναι ἡ ἴδια ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ, πού **μετατρέπεται** σέ λόγο ἀνθρώπινο. Τό γεγονός εἶναι ἓνα, ὅτι «*ἤκουον εἰς ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λαλοῦντων αὐτῶν*» (Πράξ. β' 6). Πρόκειται γιά θαῦμα **ἀκοῆς**, καί μάλιστα γιά **φωνή**, πού ἔφτανε ὡς **κατανοητή** διάλεκτος σ' αὐτιά τοῦ πλήθους.

Τό κήρυγμα τῶν ἀποστόλων προκάλεσε **ἐκπληξι**. «*Ἐξίσταντο πάντες καί ἐθαύμαζον λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Οὐκ ἰδοὺ πάντες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι; Καί πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ᾗ ἐγεννήθημεν; Πάρθοι καί Μηδοὶ καί Ἑλαμίται, καί οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καί Καππαδοκίαν, Πόντον καί τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καί Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καί τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καί οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καί προσήλυτοι, Κρήτες καί Ἀραβες, ἀκούομεν λαλοῦντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ;*» (Πράξ. β' 7-11).

● Τό «**ἐξίσταντο**» καί τό «**ἐθαύμαζον**» πρόκειται γιά **ταυτολογία**, πού δηλώνει τό **δέος** πού προξένησε τό πρωτοφανές γεγονός.

● Στήν Πεντηκοστή οἱ ἄνθρωποι δέν θαυμάζουν περίεργα καί δέν προσεγγίζουν μέ μαγικό τρόπο. Δέν ζητοῦν κά-

ποια **εὐλογία** τῶν Ἀποστόλων, κάποιο **ἄγγιγμά** τους, μία **εὐχή** τους.

1 Ἐδῶ ὅλοι, καί **θαυμάζουν** καί **κατανοοῦν** καί κινοῦνται σέ **ἐνέργεια**. «Ἐξίσταντο πάντες καί ἐθαύμαζον λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ;...» (Πράξ. β' 7).

2 Στή συνέχεια **ὑποδέχονται** τόν λόγο. «Ἀσμένως ἀπεδέξαντο τόν λόγον» (Πράξ. κα' 17).

3 Στή συνέχεια ρωτᾶνε:

—Τί κάνουμε τώρα: «**Τί ποιήσομεν;**». Δίδεται ἡ ἀπάντησις:

—«**Μετανοήσατε** καί βαπτισθήτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Πράξ. β' 38).

4. Ὑστερα: Ὁ λόγος γίνεται **πίστις**: «Ἐπίστευσαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ὥσεί τρισχίλιοι» (Πράξ. β' 41).

5 Στή συνέχεια: Ὁ λόγος ἔγινε **κωνία προσώπων** (Πράξ. β' 44. δ' 32).

* * *

Οἱ ἀκροατές χωρίζονται σέ δύο ὁμάδες.

—Ἡ **μία**: Ἐκεῖνοι πού διερωτῶνται: «**Τί εἶναι αὐτό;**». Καί ἦσαν οἱ πλεῖστοι.

—Ἡ **ἄλλη**: Ἐκεῖνοι πού κλεύαζαν. Καί αὐτοί ἦσαν ἐλάχιστοι. «Ἔτεροι δὲ κλευάζοντες ἔλεγον ὅτι γλεύκους μεμεστωμένοι εἰσὶ» (Πράξ. β' 12-13). Ἀπόδοσις σπὴν ἀπλοελληνική: «Ναί, ἔμεναν ἐκστατικοὶ ὅλοι (οἱ εὐλαβεῖς) καὶ ἀποροῦσαν καὶ ἔλεγαν ὁ ἓνας στὸν ἄλλο· “Τί ᾄραγε νὰ σημαίνει αὐτό;”. Ἄλλοι δὲ κλεύαζαν καὶ ἔλεγαν· “Εἶναι μεθυσμένοι”».

● Οἱ πῶς εὐσεβεῖς καὶ λογικοὶ διερωτῶντο, τί κρύβεται πίσω ἀπὸ τὰ παράδοξα αὐτὰ φαινόμενα. Καταλαβαίνουν, ὅτι πρόκειται γιὰ θεῖα καὶ οὐράνια μηνύματα καὶ ἀναζητοῦν τὸ βαθύτερο νόημά τους.

● Αὐτοὶ πού κλεύαζαν, ἦσαν οἱ φανατικοὶ ἐχθροὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους. Καὶ ἀφοῦ δέν εἶχαν λογικὸ ἐπιχείρημα νὰ ἐξηγήσουν τὴν ἔξαρσι τῶν ἀποστόλων, ἰσχυρίζονταν τὸ ἀνόητο, ὅτι τάχα ἦσαν **μεθυσμένοι**.

● Εἶναι σημαντικό, ὅτι σπὴν Α' Κορινθίου (ιδ' 23) ὁ ἀπόστολος Παῦλος γνωρίζει ὡς ἀρνητικὸ τὸ «**μαίνεσθαι**», ἐνῶ κατὰ τὴν ἀπολογία τοῦ μπροστά στὸν ἡγεμόνα Φῆστο (Πράξ. κστ' 24-25) δίνει σ' ἐκεῖνον τὴν ἐντύπωσι, ὅτι «**μαίνεται**»! Εἶναι τὸ **κήρυγμα** τοῦ καινοῦ εὐαγγελίου, πού σπὴν κρίσι τῶν δυσπίστων ἀκροατῶν συγχέεται μέ τὴ **μανία**.

* * *

Ἀπὸ τὸ στίχο 22 μεταβαίνει φυσιολογικὰ ὁ ἀπόστολος Πέτρος στὸ κήρυγμα γιὰ τὸν Χριστό. Τὸ κήρυγμα ἀρχίζει μέ τὴ μνεῖα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, πού δηλώνει τὸν τόπον καταγωγῆς Του, τὴν πόλιν **Nazaret**, γιὰ νὰ διαφοροποιήσῃ τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ ἄλλους Ἰουδαίους, πού ἔφεραν τὸ ὄνομα αὐτό.

● Στή συνέχεια ὁ Πέτρος προχωρεῖ σπὴν ἀπόδειξι τῆς μεσσιανικότητος τοῦ Ἰησοῦ, μέ βάσι τὴ **σταύρωσι**. Οἱ Ἰουδαῖοι παρανόησαν τὸ ἔργο καὶ τὴ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν ὠδήγησαν στὸ Σταυρό. Ἡ σταύρωσις εἶναι πρᾶξις τῶν Ἰουδαίων, ἀφοῦ αὐτοὶ παρέδωκαν τὸν Ἰησοῦ στοὺς Ρωμαίους καὶ μέ τὴ συνδρομὴ τους φόνευσαν τὸν Χριστό. Ἐγίνε, λοιπόν, ἓνα εἶδος **συνωμοσίας** μεταξὺ Ἰουδαίων καὶ Ρωμαίων ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ.

● Ἡ σταύρωσις ἐξαγγέλληκε ἀπὸ τὴ Γραφή καὶ τοὺς προφῆτες. «**Τῇ ὀρισμένῃ βουλῇ καὶ προγνώσει τοῦ Θεοῦ**» (στ. Πράξ. β' 23). Ὁ Χριστὸς πορευόμενος

πρός τό Πάθος ἐκπλήρωσε τό **σχέδιο** τοῦ Θεοῦ Πατρός. Παρ' ὅλο τοῦτο, οἱ σταυρωτές δέν ἀπαλλάσσονται ἀπό τήν ἐνοχή τοῦ φόνου.

* * *

Μέ τήν καθιερωμένη στό κήρυγμα φράσι «**Ὁν ὁ Θεός ἀνέστησε**» (Πράξ. β' 24), διακηρύσσει ὁ Πέτρος τήν ἀλήθεια τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ **ἀνάστασις** εἶναι ἡ κυριαρχική ἀπάντησις τοῦ Θεοῦ στήν ἐπαίσχυνη πρᾶξι τῶν ἀνθρώπων.

• Ἦρεμος, ἀλλά καί δυνατός ἦταν ὁ λόγος τοῦ Πέτρου. Μέ πραότητα καί ψυχραιμία ἤλεγξε τοὺς Ἰουδαίους γιά τή συμπεριφορά τους πρὸς τόν Κύριο. Δέν ἐξεστόμισε ἀπειλές, κατάρες, ἀναθέματα καί ἄλλες βαριές ἐκφράσεις. Ἐν τούτοις ὅμως κατώρθωσε νά φέρῃ τοὺς ἀκροατές του σέ **συναίσθησι**. «...**Τί ποιήσομεν, ἄνδρες ἀδελφοί; Πέτρος δὲ ἔφη πρὸς αὐτούς· Μετανοήσατε, καὶ βαπτισθήτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ λήψετε τὴν δωρεὰν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος**» (Πράξ. β' 37-38).

• Οἱ ὄχλοι, οἱ συσταυρωτές τοῦ Ἰησοῦ (Λουκ. κδ' 48), ὅταν εἶδαν τὰ καταπληκτικὰ σημεῖα τῆς **Μεγάλης Παρασκευῆς**, μετανόησαν. Αὐτοὶ ἐδῶ εἶδαν τὰ γεγονότα τῆς **Πεντηκοστῆς**, καὶ ἰδίως τὴ μεταβολὴ τῶν ἀποστόλων καὶ τό πολὺγλωσσο κήρυγμά τους, καὶ παρουσιάζουν θαυμαστή **μεταστροφή**. Ἀναγνωρίζουν ὅτι εἶναι ἐπεΐγουσα ἀνάγκη νά ἐνεργήσουν ἀμέσως, γιά νά **ἐπανορθώσουν** τό ἔγκλημα πού εἶχαν διαπράξει καὶ ν' ἀποφύγουν τὴν ἐπικείμενη τιμωρία. Ζητοῦν ὁδηγίες γιά τό τί πρέπει νά πράξουν: «**Τί ποιήσομεν, ἄνδρες ἀδελφοί;**» (Πράξ. β' 37). Τό ἐρώτημα θυμίζ

Στόν Οὐρανό

† Δημήτριος Τοῦσερτ

ζει ἐκεῖνο πρὸς τόν Ἰωάννη τόν Βαπτιστή: «**Καὶ ἐπηρώτων αὐτόν οἱ ὄχλοι λέγοντες· Τί οὖν ποιήσομεν;**» (Λουκ. γ' 10. 12. 14).

• Στό «**Τί ποιήσομεν;**» ὁ Πέτρος ἀπαντᾷ: Ὁλοκληρωτική μετάνοια, βάπτισμα στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού συνεπάγεται τὴν ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τὴν δωρεὰ τοῦ Πνεύματος. Ἡ **μετάνοια** δέν εἶναι μόνο πρᾶξι ριζικῆς ἀλλαγῆς, ἀλλὰ συνάμα εἶναι καὶ ἀποδοχή τῆς νέας πίστεως.

* * *

- Τό ἓνα **θαῦμα** διαδέχεται τό ἄλλο.
- Τὴν **ἀκρόασι** τοῦ λόγου σέ ὅλες τίς γλῶσσες τὴν διαδέχεται ὁ θαυμασμός.
- Τόν **θαυμασμό** ... ἡ ἔκστασις.
- Τὴν **ἔκστασι** ἡ εὐχαρίστησις.
- Τὴν **εὐχαρίστησι** ἡ μετάνοια.
- Τὴν **μετάνοια** ἡ πίστις.
- Τὴν **πίστι** τό βάπτισμα.
- Τό βάπτισμα ἡ **κοινωνία** τῶν προσώπων.
- Τὴν κοινωνία τῶν προσώπων ἡ ἀγάπη καὶ ἡ **κοινοκτημοσύνη**.
- Τό «**παρεκάλει**» (Πράξ. β' 40) εἶναι ἡ ἀδιάκοπη ἐκκλησις, ἡ ἔντονη προτροπὴ καὶ προειδοποιήσις.
- Τό ἓνα θαῦμα διαδέχεται τό ἄλλο. Τό πρωί τῆς ἡμέρας ἐκείνης οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου μόλις ξεπερνοῦσαν τὴν ἑκα-

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Συμβολικές εικόνες στην Ἀποκάλυψι

Γιά νά νοήσουμε πόσο ἀνόητο καί τρομοκρατικό εἶναι νά ἐκλαμβάνουμε ἕνα συμβολικό νούμερο ὡς πραγματικό, ἄς ἀναφέρουμε ἐπὶ τροχάδην μερικές **συμβολικές εἰκόνες** τῆς Ἀποκαλύψεως.

- **Θάλασσα γυάλινη** (Ἀποκ. β' 6. ιε' 2). Ἀσφαλῶς πρόκειται γιά συμβολισμό. Ὅπως δέν θά ἔρθη καμμία γυάλινη θάλασσα, ἔτσι δέν θά ἔρθη καί κανένας **δικτατορικός ἀριθμός**.

- Ζῶα: **Λιοντάρι, μοσχάρι, ἀνθρωπόμορφο θηρίο, ἀετός** (Ἀποκ. δ' 7). Ὅπως τὰ ζῶα αὐτά προβάλλονται συμβολικά, ἔτσι συμβολικό θά εἶναι καί τό **θηρίο**, μέ τόν συμβολικό ἀριθμό **χξς**.

- «Ἀρνίον μέ **δέκα κέρατα καί ὀφθαλμούς ἑπτά**» (Ἀποκ. ε' 6). Φαντασθῆτε, ὅτι αὐτό τό Ἀρνίον συμβολίζει τόν Ἰησοῦ Χριστό! Ἐ, λοιπόν, φαντάζεστε τόν Χριστό μέ δέκα κέρατα καί ἑπτὰ μάτια; Ἀμφιβάλλει κανείς, ὅτι πρόκειται γιά συμβολισμό;

Μή ρωτᾶτε τί κρύβεται πίσω ἀπό κάθε συμβολισμό τῆς Ἀποκαλύψεως. Γιατί κανένας Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας δέν θά σᾶς ἀπαντήσῃ, ἀφοῦ μάλιστα σχεδόν ὅλοι οἱ ἅγιοι Πατέρες, ἐξηγητές τῶν Γραφῶν, δέν καταπίασθηκαν μέ τήν Ἀποκάλυψι.

- **Φιάλες χρυσές γεμῖτες θυμιάματα** (Ἀποκ. ε' 8). Γι' αὐτό τό συμβολισμό καί γιά ἐλάχιστους ἀκόμα δίνεται ἐξηγήσις ἀπό τό ἴδιο τό βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως: «*Αἶ εἰσιν αἱ προσευχαί τῶν ἁγίων*». Πρόκειται γιά τίς προσευχές τῶν χριστιανῶν, πού ἀνεβαίνουν στό θυσιαστήριο τοῦ Θεοῦ «*ὡς θυμίαμα*». Ὅπως εὐωδιάζει τό θυμίαμα, ἔτσι εὐωδιάζουν καί οἱ προσευχές τῶν ἁγίων. Ὅπως ἀνεβαίνει ψηλά τό θυμίαμα, ἔτσι ἀνεβαίνουν καί οἱ προσευχές, ἀκόμα καί ἐκείνων πού δέν ἔχουν γίνῃ χριστιανοί, ἀλλ' ἔχουν ἀγαθή προαίρεσι (παράδειγμα ὁ ἐκατόνταρχος Κορνήλιος -Πράξ. ι' 4).

- Ἄγγελοι πού κρατᾶνε τούς τέσσερις **ἀνέμους** (Ἀποκ. ζ' 1).

- Ἄγιοι **σφραγισμένοι** στό μέτωπο. Ἀναφέρονται, ὅτι εἶναι **144.000** (Ἀποκ. ζ' 4). Μά ἔτσι εἶναι; Στήν πραγματικότητα ὑπάρχουν πολύ περισσότεροι ἅγιοι, «*μυριάδες μυριάδων καί χιλιάδες χιλιάδων*» (Ἀποκ. ε' 11), ἀναρίθμητοι. «*Καί ἀριθμῶσι οὐδεὶς δύναται*» (Ἀποκ. ζ' 9). Ἀλλοίμονο, λοιπόν, ἂν κατά γράμμα δεχτοῦμε τήν Ἀποκάλυψι! Τότε; Ὅχι μόνο ἡ Ἀποκάλυψις ἀναιρεῖ τήν... Ἀποκάλυψι, ἀλλά προσέξτε καί τόν ἄλλο συμβολισμό:

- Οἱ 144.000 ἅγιοι **δέν εἶναι ἀπό ὅλα τὰ ἔθνη!** Δηλαδή, δέν ἔχουμε ἁγίους ἀπό ὅλα τὰ ἔθνη, παρά μόνο ἀπό τούς Ἑβραίους, μόνο τίς φυλές τοῦ Ἰσραήλ; Ἐτσι λέει στό ζ' 5-8: 12.000 ἀπό κάθε μία ἀπό τίς δώδεκα φυλές τοῦ Ἰσραήλ (Ἰούδα, Ρουβὴν, Γάδ, Ἀσήρ, Νεφθαλεὶμ, Μανασσῆ, Συμεὼν, Λευὶ, Ἰσάακ, Ζαβουλὼν, Ἰωσήφ, Βενιαμὴν). Φυσικά δέν λέει ψέματα ἡ Ἀποκάλυψις. Καί οὔτε οἱ Ἑβραῖοι ὅλοι εἶναι στὸν... Παράδεισο! Φυσικά **συμβολικά** μιλάει ἡ Ἀποκάλυψις, ψέματα δέν λέει. Ἡ πραγματικότητα εἶναι ἄλλη: Ἁγίους δέν ἔχουμε ἀπὸ ὅλες τίς φυλές τοῦ Ἰσραήλ. Ἁγίους ἔχουμε ὅμως ἀπὸ τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου καί ἀπὸ τόν Ἰσραήλ. Γιατί τό **συμβολισμό τῶν φυλῶν** δέν τὸν ἐξηγοῦμε, καί τόν **συμβολισμό τοῦ χξς** τὸν ἐξηγοῦμε, πάντοτε βέβαια πλανεμένα καί χαμένα;

● Μιλάει ἡ Ἀποκάλυψις γιά **«σιγή ἡμῶριον»** (᾽Αποκ. ν´ 1). Δηλαδή σπὴν ἄχρονη αἰωνιότητα ὑπάρχει ὥρα καὶ ἡμῶρο; Φυσικά καὶ ἐδῶ πρόκειται γιά συμβολισμό.

● Ἑπτὰ σάλπιγγες (᾽Αποκ. ν´ 2).

● Ἀκρίδες καὶ σκορπιοί (᾽Αποκ. θ´ 3).

● Οὐρές ἀλόγων σάν φίδια (᾽Αποκ. θ´ 19).

● **«Βιβλιδάριον»**, πού τό κατέφαγε καὶ τό κατάρπη ὁ Ἰωάννης (᾽Αποκ. ι´ 9). Παρόμοιο συμβολισμό ἔχουμε καὶ στό βιβλίον τοῦ Ἰεζεκιήλ (γ´ 1). Πρόκειται γιά τὴν πλήρη γνῶσι τοῦ περιεχομένου τοῦ ἱεροῦ βιβλίου. Καὶ σήμερα τό λέμε: **«Αὐτός κατέφαγε τό τάδε βιβλίον...»!**

● Ἡμέρες **1260** καὶ μῆνες **40** (᾽Αποκ. ια´ 2).

● **«Γυνὴ περιβεβλημένη τὸν ἥλιον»** (᾽Αποκ. ιβ´ 1). Φαίνεται βέβαια νά συμβολίζη τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ δὲν ἐξηγοῦνται ἱστορικά ὅλες οἱ εἰκόνες πού ἀκολουθοῦν καὶ συμβολίζουν τὴν **περιπέτεια** τῆς Ἐκκλησίας μέσα σέ ἓνα ἀντιχριστιανικό, ἄθεο καὶ διεφθαρμένο κόσμον.

● **Δράκοντας κόκκινος** μέ ἑφτά κεφάλια καὶ δέκα κέρατα (᾽Αποκ. ιβ´ 3). Νά σημειωθῇ, ὅτι τό «ἑφτά κεφάλια καὶ δέκα κέρατα», εἶναι πολὺ συνηθισμένο σπὴν Ἀποκάλυψι. Περισσότερα ἀπὸ πέντε μυστηριώδη πρόσωπα θά ἐμφανιστοῦν νά ἔχουν ἑφτά κεφάλια καὶ δέκα κέρατα (᾽Αποκ. ε´ 6. ιβ´ 3. ιγ´ 2. ιζ´ 4). Καὶ γιατί, ρωτᾶμε, ὅλα αὐτά τά πρόσωπα εἶναι συμβολικά, **καὶ μόνο ἓνα πρόσωπο**, πού τό καλοῦμε ἐμεῖς **«ἀντίχριστο»** (καὶ πού οὔτε γι' αὐτό μιλάει ἡ Ἀποκάλυψις, θά εἶναι πραγματικό;).

● **Πόλεμοι στὸν οὐρανὸν** (᾽Αποκ. ιβ´ 7). Καὶ φυσικά ὁ οὐρανὸς δὲν ἔχει πολέμους. Ἡ ἀνταρσία οὐρανίου τάγματος συνέβη στὸ παρελθόν. Δὲν εἶναι γεγονός τῶν ἐσχάτων. Λέει ψέματα ἡ Ἀποκάλυψις; Φυσικά ὄχι. Συμβολικά μιλάει.

● Καλοῦνται στὸ δεῖπνο τοῦ Θεοῦ, γιά νά φᾶνε **σάρκες βασιλέων, χιλιάρχων, ἀρχόντων, ἀλόγων** (ιθ´ 18). Εἶναι κανεὶς πού ἀμφιβάλλει ὅτι αὐτό τό τραπέζι εἶναι συμβολικό; Ἄν δὲν ἦταν συμβολικό, τότε θά ξεπερνοῦσε πολλὰ δεῖπνα καννιβαλικά! Ἔτσι, λοιπόν, εἶναι συμβολικό καὶ τό χάραγμα στὸ μέτωπο καὶ στὸ χέρι, πού καὶ στὸ σημεῖο αὐτό ἀναφέρεται!

● **Ὁ Σατανᾶς θά δεθῇ χίλια χρόνια**. Ὁ Χριστὸς θά βασιλεύσῃ χίλια χρόνια (᾽Αποκ. κ´ 5). Ἡ πλάνη ὅσων παίρνουν κατὰ γράμμα τό δέσιμον τοῦ Σατανᾶ καὶ τὴ βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ γέννησε τοὺς **χιλιαστὲς**, ἀλλὰ καὶ σήμερα γεννᾷει πλῆθος ἀνισορρόπων χριστιανῶν, πού ξεσηκώνουν τοὺς ἀφελεῖς μέ ἐσχατολογικὲς περιέργειες καὶ μέ ἡμερομηνίες γιά τὴ **δευτέρα παρουσία!**

● **Πολύτιμοι λίθοι** γιά τὰ θεμέλια τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ (᾽Αποκ. κα´ 20-21).

● **Ἴπποι** μέ διάφορα χρώματα. Λευκός (᾽Αποκ. στ´ 1). Κόκκινος (᾽Αποκ. στ´ 4). Μαῦρος (᾽Αποκ. στ´ 5). Κίτρινος (᾽Αποκ. στ´ 5). Ὅλοι αὐτοὶ οἱ συμβολισμοί, ἂν ληφθοῦν κατὰ γράμμα, τότε, κατὰ τό δὴ λεγόμενο, **«θᾶχουμε πράσινα ἄλογα»!** Ὅλα ὅμως κρύβουν κάποιο πνευματικὸ νόημα.

● Τό τραγικό εἶναι, ὅτι δὲν ἐπιζητοῦν οἱ πολλοὶ **πνευματικὴ ἐνέργεια**, ἀλλὰ ζητοῦν **ἐσχατολογικὴ περιέργεια**. Ποτέ ὁ Χριστὸς δὲν ἱκανοποίησε οὔτε τέτοια οὔτε οἰανδήποτε ἄλλη περιέργεια. Καλοῦσε καὶ καλεῖ σέ σταυρική πορεία, σέ ἔργα ἀγάπης, σέ κόπο πίστεως, σέ βεβαία ἐλπίδα. Καλεῖ ὄχι νά μάθουμε γιά τὸν ἀντίχριστο, ἀλλὰ ν' ἀγαπήσουμε τὸν Χριστό, τὸν Κύριό μας καὶ Θεό μας καὶ τὴ βασιλείαν Του τὴν ἀκατάλυτη. Καλεῖ σέ ἐγρήγορσι! Γρηγορεῖτε, ὅτι **«ἐν ᾗ ὥρα οὐ δοκεῖτε, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται»** (Λουκ. ιβ´ 40).

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἀγριέλαιος καί καλλιέλαιος

Ρωμ. ια' 16-18

Ἡ ρίζα καί οἱ κλάδοι (στ. 16)

Ἰχαν ἐνδόξους προγόνους οἱ Ἰσραηλίτες. Εἶχαν ἀγίους. Ἡ ἀπαρχή, τό πρῶτο πρόσωπο, ὁ Ἀβραάμ, ὑπῆρξε ὑπόδειγμα πίστεως. Ἀλλά καί ὅλο τό δένδρο τοῦ Ἰσραήλ, πού φυτεύτηκε ἀπό τόν Θεό, σύμφωνα μέ τήν ἐπαγγελία στόν Ἀβραάμ, εἶχε ρίζα ἁγία. Τό θέμα εἶναι τί γίνεται μέ τούς κλάδους. Τήν εἰκόνα τοῦ δένδρου εἰσάγει ἀπό τόν ἐπόμενο στίχο ὁ Παῦλος: *«Εἰ δέ ἡ ἀπαρχή ἁγία, καί τό φύρμα· καί εἰ ἡ ρίζα ἁγία, καί οἱ κλάδοι»* (στ. 16). Δηλαδή: Κι ἂν τό προζύμι ἀπό τή νέα σοδειά εἶναι ἅγιο, τότε μπορεῖ καί τό ζυμάρι νά εἶναι ἅγιο. Κι ἂν ἡ ρίζα εἶναι ἁγία, τότε καί οἱ κλάδοι μποροῖ νά εἶναι ἅγιοι.

Ἐμμέσως ἐγκωμιάζει τούς Ἰσραηλίτες ὁ Παῦλος, ὅχι γιά νά τούς κολακέψῃ, ἀλλά γιά νά τούς ἐπισημάνῃ τήν εὐθύνη τους, ὅσο καί τή δυνατότητα τῆς σωτηρίας.

«Εἰ δέ ἡ ἀπαρχή ἁγία, καί τό φύρμα· καί εἰ ἡ ρίζα ἁγία, καί οἱ κλάδοι» (στ. 16). Τό χωρίο εἶναι δυνατόν νά ἐκληφθῇ καί ὡς ἐξῆς:

- Δέν μᾶς σώζουν οἱ ἐνδοξοί πρόγονοί μας, τό ἔνδοξο παρελθόν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἂν δέν φανοῦμε ἄξιοι ἀπογόνους τους. «Μιμεῖσθε αὐτῶν τήν πίστιν», παραγγέλλει ὁ Παῦλος (Ἐβρ. ιγ' 7). Κάποτε εἴμεθα ἁγιολάτρες, ἀλλά δέν εἴμεθα ἁγιομίμητοι. Κλαδιά ἁγίου δένδρου, ἀλλά μαρμένα.

- Γιά νά ἔχουμε καλά ἀποτελέσματα, πρέπει νά ἔχουμε καλές καταβολές. Ὅταν ξεκινᾶμε ἄσχημα, παράνομα, ἀντικανονικά, συμφεροντολογικά, ἐπιδεικτικά, τότε καί τό τέλος θά εἶναι κακό. Ἡ ἀπαρχή κακή; Ἡ ρίζα κακή; Καί οἱ κλάδοι θά εἶναι κακοί καί οἱ καρποί σάπιοι.

Ἐγκεντρισμός (στ. 17)

Τήν εἰκόνα τοῦ δέντρου χρησιμοποιεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, προκειμένου νά παραστήσῃ: *Πρῶτον*, τό πόσο ἀναγκαῖο εἶναι ἡ σύνδεσις μέ τόν Χριστό, πού εἶναι ὁ κορμός τοῦ δένδρου. *Δεύτερον*, τό τραγικό ἀποτέλεσμα γιά ἓνα κλάδο, ὅταν ἀποκόπτεται ἀπό τόν κορμό. *Τρίτον*, τή δύναμι, πού ἔχει ὁ Χριστός νά παίρνῃ ξένους κλάδους καί νά τούς ἐνώνῃ μέ τό ζωτικό κορμό του, ἀλλά καί νά ἐπαναπροσλάβῃ ξεκομμένους κλάδους καί νά τούς ζωοποιῇ. Τό δέντρο εἶναι ὁ Χριστός. Ὁ ἴδιος διεκήρυξε: «*Εγώ εἰμι ἡ ἄμπελος, ὑμεῖς τά κλήματα... Ἐάν μή τις μένῃ ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τό κλῆμα καί ἐξηράνθη*» (Ἰωάν. ιε' 5-6). Ὁ χυμός τῆς ζωῆς διοχετεύεται ἀπό τόν Χριστό. Ὅσοι εἶναι ἐνωμένοι μέ τόν Χριστό, αὐτοί εἶναι πνευματικά ζωντανοί. Ὅσοι ξεκόβονται, καταδικάζονται μόνον τους στόν πνευματικό μαρασμό.

Παρουσιάζοντας ὁ Παῦλος τή σύνδεσι καί τήν ἀποσύνδεσι ἀπό τό δέντρο τῆς σωτηρίας, λέει στή συνέχεια τῆς Ἐπιστολῆς:

«Εἰ δέ τινες τῶν κλάδων ἐξεκλάσθησαν, σύ δέ ἀγριέλαιος ὧν ἐνεκεντρίσθης ἐν αὐτοῖς καί συγκοινωνός τῆς ρίζης καί τῆς πίοτιος τῆς ἐλαίας ἐγένου, μή κατακαυῶ τῶν κλάδων» (στ. 17). Δηλαδή: Ἄν μερικοί ἀπό τούς κλάδους ἀποκόπηκαν, καί σύ πού ἦσουν ἀγριελιά, μπολιάστηκες στή θέσι τους καί συνδέθηκες μέ τή ρίζα καί τόν πλούσιο κυμό τῆς ἐλιάς, νά μή καυῶσαι εἰς βάρος τῶν ἀποκομμένων κλάδων. Ἐδῶ παρουσιάζονται οἱ δύο τάξεις, οἱ Ἰουδαῖοι καί οἱ ἐθνικοί.

● Οἱ πρῶτοι, οἱ Ἰουδαῖοι, ἐμφανίζονται ὡς φυσικοί κλάδοι τοῦ δένδρου τοῦ Θεοῦ. Ὁ κλάδος σ' ἓνα δένδρο δέν ἀποκτᾷ μόνος του ἀξία. Εἶναι φυσική συνέπεια τῆς ὑπάρξεως τοῦ δένδρου. Τό ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι ἀνῆκαν στό δένδρο τοῦ Θεοῦ, δέν ἦταν γι' αὐτούς ἀφορμή καυχήσεως ἢ αἰτία βραβεῖου καί σωτηρίας. Ἀπλῶς ἔτσι γεννήθηκαν. Ἡ ἀξία τους ἦ ἡ ἀπαξία τους μετρήθηκε ἀπό τή στιγμή, πού ἔπρεπε νά διαλέξουν: Μπόλιασμα ἢ ἐμμονή στό κατεστημένο; Ἐνωμένοι μέ τό δένδρο ἦ ξεκομμένοι;

Ὁ Χριστός δέν ἦταν ἀπλῶς μία συνέχεια τοῦ θρησκευτικοῦ δένδρου τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Ἦταν ἓνα νέο δένδρο, πού οἱ ρίζες του γενεαλογικῶς βρίσκονταν βαθειά σπὴν Ἰσραηλιτική ἱστορία (Ἀποκ. κβ' 16). Ἦταν τό δένδρο, πού βλάστησε «ἐκ τῆς Παρθένου» ἦταν τό «ξύλον τῆς ζωῆς». Ὅσοι ἤθελαν νά πιστέψουν στόν Χριστό καί νά σωθοῦν, ἀπό τούς Ἰουδαίους, ἔπρεπε νά δεχθοῦν τό μπόλιασμα, τόν «ἐγκεντρίσμον». Κέντρο πλέον τῆς ζωῆς τους θά ἦταν ὄχι ὁ νόμος, ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Οἱ Ἰουδαῖοι ὅμως ὄχι μόνο δέν δέχθηκαν τήν εὐλογία τῆς χάριτος, νά μπολιασθοῦν καί νά γίνουν καρποφόροι κλάδοι τοῦ δένδρου τῆς σωτηρίας, ἀλλά καί ἀπομακρύνθηκαν. Ξεκόπηκαν, «ἐξεκλάσθησαν» (στ. 17).

● Ἀπό τό ἄλλο μέρος ὑπῆρχαν οἱ ἐθνικοί (οἱ εἰδωλολάτρες). Ἀγριελνές θρη-

σκευτικότητας. Φυτεμένοι σέ κάποιο θρησκευτικό χωράφι, ἀλλά χωρίς προοπτική νά καρποφορήσουν. Καί ἔρχεται ὁ Χριστός καί τούς καλεῖ. Καί δέχονται τό μπόλιασμα. Γίνεται ἡ θαυμασπὴ ἀλλαγὴ. Οἱ πρῶην κοινῶνί τῆς πλάνης γίνονται «συγκοινωνοὶ τῆς ρίζης καί τῆς πίοτιος τῆς ἐλαίας» (στ. 17). Γίνονται μέτοχοι τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Γεμᾶτοι ἀπό τούς κυμούς «τῆς ἐλαίας», τῆς ἐλπίδας τῆς χάριτος.

Πρόκειται γιὰ θαῦμα καί γιὰ τραῦμα. Γιά τό τραῦμα, τήν ἀποκοπή δηλαδή τῶν Ἰουδαίων, ἔνοχοι ἦσαν οἱ ἴδιοι οἱ Ἰουδαῖοι. Ἀλλά γιὰ τό θαῦμα, γιὰ τό μπόλιασμα τῶν ἐθνικῶν, δέν ἔπρεπε οἱ ἐθνικοί νά ὑπερηφανεύωνται. Ἐπρεπε νά δοξάζουν τόν Θεό, πού παρ' ἀξίαν τούς κάλεσε.

● Μέ τό νά πῇ ὁ Παῦλος γιά τόν Ἰουδαῖο, ὅτι «ἐξεκλάσθη», ἀποκόπηκε, θέλησε νά τόν κάνη νά πονέσῃ. Εἶχες τή θέσι σου καί τήν ἔχασες. Δέν ἦσουν ἀπλῶς φυτεμένος δίπλα ἀπό τό δένδρο· ἦσουν μέρος τοῦ δένδρου. Δέν χρειάζοταν πολὺ, γιὰ νά παραμείνῃς. Ἀπλῶς ἡ φυσική σου κατάστασις, μέ τήν πίστι καί τήν ἀποδοχή τῆς νέας ζωῆς τοῦ δένδρου, θά γινόταν ὑπερφυσική.

● Καί μέ τό νά πῇ γιά τόν ἐθνικό, ὅτι «ἐνεκεντρίσθη», ἐνσωματώθηκε, θέλησε νά τοῦ ἀφαιρέσῃ κάθε ἀφορμὴ ὑπερηφανείας. Δέν σοῦ ἀνῆκε ἡ θέσις. Ἦσουν ξένος. Παρά φύσιν κατάστασις ἦταν γιὰ σένα τό δένδρο τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Καί ξαφνικά ἀπό τό παρά φύσιν ὠδηγήθηκες στό ὑπέρ φύσιν. Αὐτό σοῦ τό ἔκανε δῶρο ὁ Θεός τῆς χάριτος, σέ σένα βέβαια, πού πίστεψες καί δέν ἀπέστρεψες τήν προσοχή σου καί τήν καρδιά σου ἀπό τό οὐράνιο κάλεσμα.

Τήν τιμή, πού εἶχε ὁ Ἰουδαῖος, θέλησε καί τήν ἔχασε. Τήν τιμή, πού δέν εἶχε ὁ ἐθνικός, θέλησε καί τήν προσέλαβε.

Μὴ ὑψηλοφρόνει (στ. 18)

Ἡ ἀποστασία τῶν Ἰουδαίων ὠφειλόταν

ἀποκλειστικά σ' αὐτούς. Ἡ πρόσληψις τῶν ἐθνικῶν ὠφειλόταν στή χάρι τοῦ Θεοῦ. Ἐπομένως δέν μπορούσαν οἱ χριστιανοί, οἱ πρώην εἰδωλολάτρες, νά καυκηθοῦν, ὅτι τάχα μόνοι τους κατάφεραν κάτι σπουδαῖο. Σπουδαῖο ἦταν τό ὅτι ἔγιναν χριστιανοί ὄχι ἀπλῶς σπουδαῖο, ἀλλά σπουδαιότατο. Ἄλλ' ἦταν δῶρο, ὅχι κατόρθωμα. Γι' αὐτό στὸν ἐπόμενο στίχο τονίζει ὁ Παῦλος τὸν κίνδυνο τῆς ὑπερηφανείας: *«Μὴ κατακαυχῶ τῶν κλάδων· εἰ δέ κατακαυχᾶσαι, οὐ σύ τὴν ρίζαν βαστάζεις, ἀλλ' ἡ ρίζα σέ»* (στ. 18). Δηλαδή: Νά μή καυχᾶσαι εἰς βάρος τῶν ἀποκομμένων κλάδων. Ἄν καυχᾶσαι, νά σκεφτῇς, ὅτι δέν βαστάζεις ἐσύ τὴ ρίζα, ἀλλά ἡ ρίζα ἐσένα.

Ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι κυρίως τρία πράγματα:

- Ὑποτίμησις τῶν ἄλλων. Γιὰ ν' ἀνυψωθῇ τό δικό μου «ἐγώ», πρέπει νά ἐξευτελισθοῦν οἱ ἄλλοι. Πῶς θά φανῶ ἐγώ ὑψηλότερος, ἂν οἱ ἄλλοι δέν φανοῦν κοντινέροι; Γι' αὐτό ὁ Παῦλος δέν λέγει ἀπλῶς «Μὴ καυχῶ», νά μή καυκηθῇς.

Ἀλλά λέει: *«Μὴ κατακαυχῶ»* (στ. 18), νά μὴν ὑπερηφανευθῇς εἰς βάρος ἄλλων, νά μὴ διαπομπεύσῃς ἄλλους, γιὰ νά ἐξαρθῇς ἐσύ.

Στό κλασικό παράδειγμα ὑπερηφανείας, πού μᾶς ἔδειξε ὁ Κύριος, σπὴν παραβολή τοῦ τελώνου καί τοῦ φαρισαίου (Λουκ. ιη' 10-14), ὑπογραμμίζεται αὐτό τό στοιχεῖο τῆς ὑπερηφανείας, ἡ ἐξουθένωσις, δηλαδή, τῶν ἄλλων, πού εἶναι καί τό σατανικό στοιχεῖο.

- Μᾶς κάλεσε ὁ Θεός. Γιὰ τὴν πνευματική σωτηρία καί ἄνοδο μᾶς ἔδωσε τὴ στερεή σκάλα, τό Σταυρό Του. Γιατί ἐμεῖς θέλουμε νά χρησιμοποιοῦμε τὴ σκάλα τῆς ὑπερηφανείας, προκειμένου ν' ἀνεβούμε; Δέν ξέρουμε, ὅτι θά τσακισθοῦμε; Νομίζουμε, ὅτι πατώντας πάνω στά πτώματα τῶν ἄλλων, θά γίνουμε ὑψηλότεροι; Προσοχή, προσοχή! Κίνδυνος

θάνατος ἢ ὑπερηφάνεια. Βρέθηκες στοῦ δένδρου τῆς σωτηρίας, χωρίς νά τό ἀξίζης. Πῆρες τὴ θέσι ἄλλων, πού θέλησαν ν' ἀποκοποῦν. Μὴ ξεχνᾶς, ὅτι καί πάλι μπορεῖ ν' ἀλλάξουν τά πράγματα, νά ἔλθουν ἐκεῖνοι στή θέσι τους καί σύ στή δική τους.

Γιὰ ὅσους ἐξεκλάσθησαν, γιὰ ὅσους ἀπομακρύνθηκαν, γιὰ ὅσους παρασύρθηκαν καί ἔπεσαν, δέν χρειάζεται ἐξουθένωσις καί διαπόμπευσις. Ἀγάπη χρειάζεται. Ἡ διαπόμπευσις ἀπὸ μᾶς ἐνός ἁματωλοῦ εἶναι ἡ χαριστική βολή γιὰ τὴν πτῶσι του. Ἀγάπη θέλει ὁ ἁματωλός. Ἀγάπη καί προσευχή, ὥστε κάποια ἡμέρα νά ἐπιστρέψῃ. Κι ὅταν ἐπιστρέψῃ, τότε καί ἡ δική σου χαρά θά διπλασιασθῇ.

- Ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι οἰκειοποίησις ξένων ἀγαθῶν. Γιατί πρᾶγμα καυχώμεθα; ἔχουμε κάτι, πού εἶναι δικό μας, ὥστε νά καυκηθοῦμε γι' αὐτό; *«Τί ἔχεις ὃ οὐκ ἔλαβες;»* (Α' Κορ. δ' 7). Τό μόνο δικό μας εἶναι οἱ ἁμαρτίες μας. Ἀλλ' αὐτές μᾶς ταπεινώνουν, δέν μᾶς ἀφήνουν νά ὑπερηφανευθοῦμε.

Συνήθως ὑπερηφανευόμεθα γιὰ τὴ θρησκευτική μας ἀρετή, λές κι ἐμεῖς εἴμεθα οἱ σωτῆρες. Εὐτυχῶς, πού εἴμεθα κι ἐμεῖς, ἀλλιῶς τί θά γινόταν ὁ χριστιανισμός! Γι' αὐτό ὁ Παῦλος προλαβαίνει τὴν ὑπερηφάνεια τῶν ἐθνικῶν, πού πίστευσαν, ἔναντι τῶν Ἰουδαίων, πού δέν εἶχαν πιστεῦσει στοῦ Χριστοῦ.

- Ποιὰ εἶναι ἡ ρίζα; Ὡς ρίζα κατ' ἀρχάς νοεῖται ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἢ οἱ ἅγιοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Οἱ ἀποστάτες ξεκόπηκαν ἀπὸ τό δένδρο. Ἀλλ' ἡ ρίζα παραμένει. Ριζωμένη ἡ πίστις σπὴν ἐν Χριστῷ σωτηρία μέσα σπὴν Παλαιὰ Διαθήκη, στίς προφητεῖες, στίς ἐπαγγελίες. Λοιπόν, γιατί καυχᾶσαι; Σὺ, ὁ ἐξ ἐθνῶν χριστανός, γέννησες τὴ ρίζα, ἢ ἡ ρίζα γέννησε ἐσένα;

Ὡς ρίζα νοεῖται καί ὁ Χριστός.

Δ. Γ. Α.

Ἐλεύθεροι ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Σκληρά χωρία!

Πως θά ὠνομάζαμε μερικά χωρία τῆς Γραφῆς; Σκληρά χωρία! Δύσκολες ἀπαιτήσεις τοῦ Χριστοῦ! Καί ὁμως δέν εἶναι ἔτσι. Τά χωρία αὐτά μετῶνε τήν ἀγάπη. Εἶναι σκληρό νά μετῶς τόν ἥλιο καί τή σελήνη; Εἶναι σκληρό νά πῶ, ὅτι θαυμάζω πιά πολύ τόν ἥλιο; Ἄλλο τόσο εἶναι σκληρό νά πῶ, πῶς ἀγαπῶ τόν Χριστό πάνω ἀπό ὅλα.

• Τά χωρία μετῶνε τήν ἀγάπη (Ματθ. ι' 37). «Ὅποιος ἀγαπάει τόν πατέρα του καί τή μητέρα του, τό γιό του ἢ τή θυγατέρα του παραπάνω ἀπό μένα, αὐτός δέν εἶναι ἄξιος γιά μένα».

—Δηλαδή, Κύριε, νά μήν ἀγαπᾶμε αὐτούς πού μᾶς γέννησαν καί τά παιδιά πού γεννήσαμε;

—Δέν εἶπα (λέει ὁ Χριστός), ὅτι τό ἀσήμι δέν εἶναι πολύτιμο. Εἶπα, ὅτι τό χρυσάφι εἶναι πολυτιμότερο. Δέν εἶπα, ὅτι οἱ συγγενεῖς δέν σᾶς ἀγαπᾶνε καί δέν τοὺς ἀγαπᾶτε. Ἄν καί θά μποροῦσα καί αὐτό νά τό πῶ, γιατί βλέπω παιδιά πού ἐγκατέλειψαν τοὺς γέροντες γονεῖς τους. Καί βλέπω καί γονεῖς, πού δέν ἀγαπᾶνε τά παιδιά, δέν τά θέλουν, πού τά σκοτώνουν μέ τίς ἐκτρώσεις!

• Ἀλλά δέν μιλάω γιά τέτοια ἀχάριστα παιδιά, πού πετᾶνε τοὺς γέροντες γονεῖς καί πού σκοτώνουν παιδιά. Μιλάω γιά τή σωστή ἀγάπη στόν πατέρα καί στή μητέρα, γιά τήν ἀγάπη τῶν γονιῶν στό παιδιά. Ὅσο ὁμως σωστή κι ἂν εἶναι αὕτη ἡ ἀγάπη, δέν εἶναι, δέν μπορεῖ νά εἶναι σωστότερη καί ἀνώτερη ἀπό τήν Ἀγάπη σ' Ἐμένα!

• Πάνω ἀπό ὅλες τίς συγγενικές καί φιλικές ἀγάπες εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ Σοῦπερ-Ἀγάπη! Γιά τρεῖς λόγους:

1. Ὁ Χριστός δέν μᾶς γέννησε, ἀλλά μᾶς ἀναγέννησε. Ὁ Χριστός δέν εἶναι ἀπλῶς μία φυσική ἀγάπη. Εἶναι ἡ Σταυρωμένη Ἀγάπη. Ὅλοι μπορεῖ νά μᾶς ξεχάσουν. Ὁ Χριστός θά εἶναι γιά πάντα Σωτήρας μας.

2. Οἱ δικοί μας ἄνθρωποι μπορεῖ καί νά μᾶς πικράνουν. Ὁ Χριστός θά εἶναι πάντα ἡ ἀγία Ἀγάπη μας. Εἶναι ὁ Ἀσύγκριτος. Θυμηθῆτε τοὺς γονεῖς τοῦ τυφλοῦ. Καί τό παιδί τους πρόδωσαν καί τόν Χριστό ἀρνήθηκαν. Τί ἔκανε ὁ τυφλός; Δέν πῆγε στοὺς γονεῖς του. Τόν Χριστό ἀκολούθησε.

3. Ὅταν ἀγαπᾶμε τόν Χριστό δυνατά καί ὑπεροχικά, πάνω ἀπό ὅλα καί ἀπό ὅλους, τότε καί ἡ ἀγάπη στοὺς συγγενεῖς θά εἶναι ἱερή, σταθερή καί ἀνιδιοτελής. Ἀντρόγυνο πού ἀγαπᾶνε καί οἱ δύο φλογερά τόν Χριστό, παραμένουν καί μεταξύ τους ἀγαπημένοι. Ξεπερνοῦν κάθε ἐμπόδιο. Ζοῦν ἁρμονικά, χαίρονται τήν ἀγάπη τους μέχρι τά βαθειά γεράματα.

* * *

• Σκληρά φαίνονται καί ἄλλα χωρία. Στό *πρῶτο χωρίο*: Στή σκάλα τῆς Ἀγάπης πολύ ψηλά στέκει ἡ Ἀγάπη στό Χριστό. Τελικά δέν εἶναι σκληρό τῆς ἀγάπης τό χωρίο. Πρόκειται ἀγάπη, πού μπολιάζει καί τή φυσική ἀγάπη σέ συγγενεῖς. Εἶναι ἀγία, ὑπερφυσική. Εἶναι ἡ Ἀγάπη τῶν Ἀγίων, ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

• Τό άλλο χωρίο φαίνεται καί αυτό σκληρό, μά είναι *δοξασμένο*. Τό λέει ὁ Χριστός: «Ὅς οὐ λαμβάνει τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος» (Ματθ. ι' 39). Ποιός τά λέει αὐτά; Αὐτός πού σήκωσε τό βαρύτερο Σταυρό. Σήκωσε τά βάρη ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Φαντάζεσθε Χριστό χωρίς Σταυρό; Θά ἦταν κάποιος περιφερόμενος *θηρησκευτικός ἀπατεώνας!* Ἀπό τό Σταυρό Του μιλάει γιά τόν δικό μας σταυρό.

• Ὅλοι σήκωσαν, σηκώνουν καί θά σηκώσουν κάποιο σταυρό! Κάποιο πόνο, κάποια δοκιμασία, κάποιον μικρό ἢ μεγάλο ἐμπαιγμό γιά τόν Χριστό. Κάποιο πρόσωπο, πού μπορεῖ καθημερινά νά μᾶς σταυρώνῃ.

• Τό θέμα δέν εἶναι ὁ σταυρός, πού ὅπωςδήποτε θά εἶναι καί δικός μας. Τό θέμα εἶναι ἂν ἀνυψώνουμε τό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ. Οἱ Ἅγιοι τί εἶναι; Οἱ μικροί σταυροφόροι πού συνοδεύουν τόν Μεγάλο Σταυροφόρο, τόν Χριστό. Γιά τούς μάρτυρας εἰδικώτερα μποροῦμε νά ποῦμε, ὅτι εἶναι οἱ μεγάλοι σταυροφό-

ροι τοῦ Θεανθρώπου Σταυροφόρου, τοῦ Μάρτυρα τοῦ Γολγοθᾶ.

• Σκληρός ὁ λόγος; Ἄς θυμηθοῦμε τό λόγο τῶν ἁγίων Σαράντα Μαρτύρων: «Δριμύς ὁ χειμών, ἀλλά γλυκὺς ὁ παράδεισος».

* * *

• Ἐχουμε καί ἓνα *τρίτο* λόγο. Φαίνεται σκληρός, μά πληρώνεται ἑκατονταπλάσια. Οἱ ἅγιοι, μέ πρώτους τούς Ἀποστόλους, τά ἄφησαν ὅλα γιά τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Καί πῶς πληρώθηκαν; «Ἐκατονταπλάσιονα λήψεται καί ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει» (Μάρκ. ι' 30), βεβαιώνει ὁ Χριστός γιά καθένα ἀπό αὐτούς.

• Ἄς διαλέξουμε:

—Υλικά ἢ πνευματικά;

—Χῶμα ἢ Οὐρανός;

—Πρόσκαιρα ἢ αἰώνια;

—Αἰώνια καραντίνα στήν κόλασι ἢ αἰώνια χαρά στήν αἰωνιότητα;

Τά ἡλεκτρικά «πατίνια» σκοτώνουν

Ηυριακή μεσημέρι, λεωφόρος Κωνσταντινουπόλεως. Σταματημένοι σέ φανάρι. Πρῶτα ἔρχεται κάτι περισσότερο σάν ἀεράκι, παρά σάν ἤχος κι ὕστερα μιά ομάδα 7-8 ἀγοριῶν μέ ἡλεκτρικά πατίνια περνάει μέ ταχύτητα ἀνάμεσα στά αὐτοκίνητα καί διασχίζει τήν διασταύρωσι, μιά ἀνάσα πρίν τό φανάρι γίνη πράσινο, ἐγείροντας τά σύγκρυα τοῦ τρόμου.

• Ἀκολουθεῖ μιά δεύτερη ομάδα φουριόζων ἐφήβων, πού γαζώνει τή συμβολή τῶν δρόμων, πρίν ἀκόμα ἐκκινήσουν τά αὐτοκίνητα. Συνεχίζουν ἀλώβητοι, ἀφοῦ κανείς ἀπό τή διασταυρούμενη ροή δέν ἄρπαξε τήν ἐκπνέουσα ὀριακή στιγμή· ἡ ἄχνα τοῦ μεσημεριοῦ σκορπᾷ μιά ναρκωτική νωχελικότητα στόν ἀέρα καί στήν ἀραιή κίνησι τῶν δρόμων.

• Εἶναι 11 ἕως 14 χρόνων τό πολύ. Στήτά πάνω στά πατίνια, ἀκίνητα, ἔ-

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ιδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Υπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 6936941857

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr,

vaptistisperiodiko@gmail.com

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας. Ἀγ. Ἀναργύρων 4,
18542 Πειραιᾶς

Ἐτησία συνδρομή:

Ἑσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

χουν την ανατριχιαστική άταραξία εκείνου που πιστεύει πως έχει τον απόλυτο έλεγχο. Είναι στην ψυχολογία του έφηβου ν' άψηφά, ακόμα και νά προκαλή τον κίνδυνο. Ίδιως μέσα στον κύκλο της ομάδας, που προσφέρει ασφάλεια, άμβλύνει άτομική ευθύνη και κάνει νά μοιάζει ή παρακινδυνευμένη πράξη ήρωική.

- Ένα παιχνίδι μέ τό θάνατο σέ περιβάλλον ύψηλου κινδύνου, χωρίς προπέτασμα προστασίας. Όλα ήταν παραβιασμένα: Όδήγηση πατινιού μέ ανώτατο έπιτρεπόμενο όριο ταχύτητας τά 25 χιλιόμετρα την ώρα, από παιδιά κάτω των 15.

—Υπέρβαση αυτού του όριου ταχύτητας.

—Μή χρήση κράνους.

—Κίνηση σέ λεωφόρο.

- Άνεπίγνωστοι παραβάτες ή άγουρα είδωλα όσων θεωρούν τους νόμους σχετικούς και πάγια την άτιμωρία;

- Οί έλεγχοι ανύπαρκτοι, οί γονείς άφαντοι, κανένα μάθημα όδικής ασφάλειας για ήλεκτρικά πατίνια στά σχολεία. Δέν είναι μόνο οί άπερίσκεπτες κοϋρσες αυτοκτονίας σέ λεωφόρους και κεντρικές άρτηρίες. Είναι και οί τρελές πορείες σέ πεζοδρόμια, πεζοδρόμους, στενά, μονόδρομους της γειτονιάς.

Γνωρίζει ένα 11χρονο, που πετάγεται από τή γωνία, τό στόπ, τό τρίγωνο, τον κανόνα της δεξιάς;

- Έκατοντάδες τά άτυχήματα μέσα στό 2025. Δύο θανατηφόρα. Δεκάδες τους πρώτους μήνες του 26, ένα θανατηφόρο. Θα άπαγορευθεί ή κυκλοφορία άνηλίκων μέ πατίνια στους δρόμους; Θα έπιβάλλονται στους κηδεμόνες κυρώσεις; Τό ζητούμενο ίσως δέν είναι νά έξωβελιστούν ολοκληρωτικά από τή ζωή τους. Άλλά νά ένταχθούν μέ αυστηρούς κανόνες και άπαραβίαστους όρους, ακόμη και ως παιχνίδι.

- Όμως είναι αυτό δυνατόν στην Ελλάδα της άναρχης μετακίνησης, της άπουσίας ύποδομών, των έγωκεντρικών

και άντικοινωνικών συμπεριφορών, των άνεφάρμοστων κανόνων;

- Σέ μιά κοινωνία που άντιλαμβάνεται ως φυσική κατάσταση την παρατυπία; Δέν είναι.

Άφθονία μιτροφόρων

Μέχρι πριν από 25 περίπου χρόνια τό Πατριαρχείο Άλεξανδρείας διέθετε περίπου δέκα έως δέκα πέντε έπισκόπους ή μητροπολίτες. Οί περισσότεροι από αυτούς είχαν έπιλέξει τό έργο της σκληρής δουλειάς και της **ιεραποστολικής θυσίας**.

- Από αυτούς ύπήρχαν και λίγοι «λιποτάκτες»! Μέ τή δικαιολογία κάποιας δήθεν ειδικής άποστολής έξω από την Άφρική, άρκετοί από τους μιτροφόρους του Άφρικανικού Πατριαρχείου, **μονίμως** βρίσκονταν στην Ελλάδα. Έξοικονομούσαν (και έξοικονομούν) άρκετά χρήματα περιφερόμενοι σέ έν Ελλάδα κηδείες, μνημόσυνα και πανηγύρια.

- Ευτυχώς, που αυτοεπιστρατεύθηκαν σεμνοί κληρικοί από καλά άγιορειτικά μοναστήρια και Όρθόδοξες Άδελφότητες και πορεύτηκαν στην Άφρική και τελούν **δυνως θαύματα**. Πλήθος άδελφών μας σέ άφρικανικές χώρες μέ λαχτάρα προσήλθαν στην Όρθόδοξο πίστι. Και οί ταπεινοί του Κυρίου διάκονοι, ιεραποστολικοί έπίσκοποι, αποδίδουν καρπούς εύκλεις.

- Εϊμαστε σίγουροι, ότι τό πνευματικό έργο των έλαχίστων ιεραποστόλων έπισκόπων, άστράπτει και λάμπει. Όπως εϊμαστε βέβαιοι, ότι ή έπισκοπική Ίεραρχία του πατριαρχείου Άλεξανδρείας πλησιάζει σέ αριθμό τους μιτροφόρους της Έκκλησίας της Ελλάδος!

- Αναζητώντας τίς κατ' όνομα μόνο «όρθόδοξες» έπαρχίες της Άφρικής, διαπιστώνουμε ότι οί πλείστοι των άθρόως χειροτονουμένων μιτροφόρων **περιφέρονται** στον Έλλαδικό χώρο!

• Δέν γνωρίζουμε τά κριτήρια, μέ τά όποια ό τής Ἀφρικῆς «ποιμένας» κάθε τόσο χειροτονεῖ ἐπισκόπους καί μητροπολίτες μέ ἔδρες... τήν Ἑλλάδα! Καί οἱ λόγω θά κάνουν βέβαια καί κάποιον ταξίδι πρὸς τοὺς μαύρους ἀδελφούς μας!

• Ἀφοῦ εὐχαριστήσουμε τόν **Ποιμένα τόν Καλό** καί γιά τοὺς λίγους ὑπερόχους ἱεραποστόλους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀφρικῆς, πού δίνουν τήν καλή μαρτυρία, «μαρτυροῦντες» στὶς φοβερές δυσκολίες τοῦ ἁγίου ἔργου τους, θά παρακαλέσουμε νά συνάξῃ ὁ Κύριος τοῦ Ἀμπελῶνος τυχόν τυχοδιῶκτες κληρικούς, πού κάθε λίγο καί λιγάκι χειροτονοῦνται ἐπίσκοποι, γιά νά καταφύγουν εὐθύς ἀμέσως στὸν Ἑλλαδικό χῶρο.

• Τό «**εἰς πολλά ἔτη, Δέσποτα**» ἀρμόζει μόνο γιά τοὺς γνησίους καί κοπιώντας ἐργάτες τῆς Ἐκκλησίας.

Φρουροί ζωῆς, ὄχι θανάτου

Δύο - δύο στό γκρεμό! Φρικτό! Οὔτε ὀνόματα θέλουν νά ἀποκαλύπτουν οἱ δημοσιογράφοι, οὔτε σχόλια νά κάνουν φίλοι καί συγγενεῖς. Δύο κορίτσια!

Στ' ἀλήθεια πῶς σκεφτήκαν νά πηδήξουν ἀπὸ τήν ἑβδόμη ταράτσα πολυκατοικίας; Τί σκιάχτρο εἶδαν μπροστά τους; Τί φρικτό γιά τή ζωή τους σκέφτηκαν;

• **Αὐτοκτονία!** Ἐπιστρατευθῆτε ὅλοι. Στό γκρεμό ἡ νεολαίας μας. Κύριε, σῶσε μας!

Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ καί γιά τό 2026

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος **2026**.

• Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 6936941857.**

-----000000-----

Πρὸς τοὺς συνδρομητές ἐξωτερικοῦ

Γιά τήν ἀπρόσκοπτη ταχυδρόμηση τοῦ περιοδικοῦ νά μᾶς στείλετε τό τηλέφωνό ἢ τό email σας στό info@ioannisvaptistis.gr

Πᾶμε κατασκίνωση - Καλοκαίρι 2026 Στὴν Περαχώρα-Λουτρακίου

Α' περίοδος: Ἀγόρια Γ-ΣΤ Δημοτικοῦ
1 - 9 Ἰουλίου (8 ἡμέρες)

Β' περίοδος: Ἀγόρια Γυμνασ.-Λυκείου
9 - 19 Ἰουλ. (10 ἡμέρες)

Γ' περίοδος: Κορίτσια Γυμνασ.-Λυκείου
21 Ἰουλ. - 3 Αὐγ. (11 ἡμέρες)

Δηλώσεις

Μέχρι 20 Ἰουνίου γιά τὰ ἀγόρια.

Μέχρι 30 Ἰουνίου γιά τὰ κορίτσια.

Τηλ. 2103212713 - 6936941857

2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr,
vaptistisperiodiko@gmail.com

Ταχυδρομικῶς: «Βαπτιστής»
Χριστοκοπίδου 12
10554 Ἀθήνα.